Leno wallo olli nüüd löppenud; agga Petri südda tahtis jälle walluga löhki minna. Eest ta tundis nüüd, kui suur temma üllekohhus olli, ja käis kaua aega, kui meleto, Leno haua peäl nutmas, kunni ka haigeks sai ja norelt surri.

Nenda, armsad tüttarlopsed! woib ka üks ilma süta innimesse laps, kurrati kawwalusse läbbi önneto ello ja surma sisse sada, kui temma nisugguse mehhe kimpo sattub, kes nenda teeb, kuida Peter teggi. Olleks Peter Lenule sedda ülles räkinud, mis sü pärrast temma wihha kandis, kül olleks parrem luggo olnud; agga et temma sedda sallajas piddas, se röhhus nende möllematte süddant. Sellepärrast palluge saggedaste nenda:

Oh Jummal! wata, hallasta!
Ja sada omma abbi,
Keik mehhed, naesed armasta,
Ja kela patto häbbi,
Et lapsed, kui ka wannemad,
So ette palwes tullewad
Ja ellawad so armus.

So hallastusse süggawus
Käib maast ja taewast läbbi,
Kus ial on siis wiggadus,
Seäl sada isse abbi

Ja kauta keik kerget meelt,
Keik pettust, ahnust, walle-keelt
So laste hulgast ärra!

Jutto jätkud.

Üks waggane ristiinnimenne, kes 10 aastad teises linnas olli ellanud, tulli kord kojo ja läks kohhe esimesel pühhal kirriko, keik olli seäl temma eest armas; agga immetles wägga selle ülle, et kori-lauljad lapsed, selle aia sees, mitte suggugi suremaks ei olnud kaswanud.

Kaks sõbra arwasid omma wannust: „Minna ollen" ütles essimenne, 35 aastad wanna" — ja teine kostis: „Minna 40." „Noh" ütles esimenne, „wie aasta pärrast same ühhe wannuseks."

Kui üks mees, kes kaugele reisi peäle koddunt olli ärraläinud, siis hakkas temma armas naene suurt iggawust tundma. Ühhel hommikul ärkas ta halle möttega wodis üllesse ja temma silmad juhtusid mehhe wammuse peäle, mis seina külges naela otsas rippus ja ütles: „Oh Jum-

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1865, lk. 33